

Lužnice 12. - 14. června 2009

Účast: Honza A., Dan, Jenda Benda a Lenka Z., Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Vláďa a Lída

Pátek 12. června 2009 (Praha – Bečice): Páteční počasí bylo opravdu extrémně odporné - úplnej „Hnus fialovej, velebnosti!“ Vlastně téměř celou cestu z Prahy do Bečice nás doprovázely intenzivní dešťové srážky, které spolu s hustým provozem z ní nedělaly nic příjemného. A když jsme v devět večer postupně dojeli do kempu, kde bylo o poznání více vodáků než loni, přšlo i zde. Jako první sem dorazili Honza A. s Danem, Jendou Bendou a Lenkou vezoucí na střeše auta Honzových rodičů dvě plastovky půjčené ve Vodáckém ráji na Smíchově. Krátce po nich přijeli se svými plavidly i Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou a Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem. Později seznam účastníků tohoto víkendového vodáckého podniku uzavřeli Vláďa a Lída.

Usoudili jsme, že nejlepší bude si dát pívko, protože mezitím určitě přestane pršet a my budeme moci postavit stany v suchu. A skutečně, než jsme dopili, počasí se umoudřilo - bohužel jen na chvíli, což jsme ale v tu chvíli nevěděli. Vytáhli jsme tedy stany a dali se do jejich stavění. Jenomže jako naschvál se v tu chvíli shůry spustily další proudy vody. Než jsme svá plátěná přístřeší postavili, poněkud jsme „navlhli“. Vilda s Věrkou ke všemu v nastávající tmě - snad poprvé v životě - popletli pruty a museli svůj stan přestavět!

Když jsme si konečně zbudovali nocleh, přesunuli jsme se do příjemného zastřešeného bufetu, kde jsme se bez delšího váhání rozhodli usušit mokré oblečení na sobě a to zevnitř. Aktivitu se chopil Vilda, který donesl první rundu veselých kalíšků. Protože má rád fernet, tak ho všem vnucoval, ale časem se skladba panáků změnila. Museli jsme však nejprve zjistit, že zdejší rum je totální škrtič a nedá se pít. Takže jsme krom Vildova černého šviháka zvolili i alternativy v podobě slivovice, becherovky či zelené, již Pavel využil k namíchání Ozónové díry (zelená s tonikem).

Kluci dnes ani nemuseli vytahovat kytary, protože do kempu v autobuse s přívěsem s asi dvaceti kánoemi dorazila početná výprava Kladeňáků. Pravda, když jsme spatřili, jak se ve velmi veselé náladě vyvalili z autobusu a začali si bagáž vyházet do kaluží a bahna vedle příjezdové cesty, nemysleli jsme si, že ještě budou schopni podat nějaký výkon. Měli ale mezi sebou dva kytaristy, mandolínu a dvě holky s tamburínou, kteří to později pěkně rozjeli, takže jsme si s nimi pěkně zaspívali. A nutno dodat, že zejména muzikálové Hoja hoj se stalo vrcholem večera.

Pobavil nás také Jenda Benda, když se obrátil na Vildu a s otázkou: „Jsi Beneš, že jo? Tak to je tvoje,“ mu podal peněženku s penězi a doklady, která Vildovi vypadla z kapsy. No to by bylo, aby Vilda první den na vodě neztratil šrajtofli!

No večer se nakonec pěkně natáhl - pěkně jsme se pobavili a ty mokré hadry jsme nakonec také docela vysušili!

Sobota 13. června 2009 (Tábor /U Ježka/ – Bečice; 11,1 km): Počasí dnes bylo pravým opakem toho pátečního. Od rána svítilo sluníčko a bylo příjemné teplo. Vstávali jsme mezi osmou a desátou - to podle toho jak kdo dokázal odolávat zvyšující se teplotě ve stanu. Hned nás také zinkasoval výběrčí, který kroužil mezi stany již asi od půl osmé. Při snídani nás rozesmáli Honza s Danem, kteří proklínali svůj až příliš malý stan pro jednoho a půl člověka, ve kterém se v noci nějak nemohli srovnat. Zábavný byl též pohled na autobus Kladeňáků,

kteřý při otočce na louce nemilosrdně zapadl do promoklé půdy. Pasažěři ho tak chtíc nechtíc museli jít vytlačovat. Zkoušeli to zezadu, zepředu, pak současně zezadu i zepředu. Nakonec bylo jejich nezměrné úsilí korunováno úspěchem a mohli vyrazit na start své dnešní plavby.

To my jsme nikam nespěchali a do Tábora k bufetu U Ježka, místu které jsme objevili vloni a jež bylo zcela ideální pro začátek plavby, přeželi auty až kolem jedné hodiny.

Po složení lodí a bagáže řidiči Vilda, Vlád'a, Pavel a Honza odvezli auta do Bečice a k Ježkovi se pak vrátili Vildovým favoritem. Společně jsme se zde pak naobědvali. Pojedli jsme nějaké zdejší fast-foodovou stravu, zapili jí Pardálem či děti limonádou a konečně mohli vyplout při složení posádek: Pavel – Pavlínka, Helča – Kája, Vilda – Štěpán, Věra – Natálka, Vlád'a – Lída, Honza – Dan a Lenka – Jenda Benda.

Před námi byla plavba krásným tekoucím úsekem sevřeným mezi lesy a skálami. K tomu pět pěkných sjízdňných jezů, nádherné letní počasí a vydatná zásoba Hu-Hu.

První provalený jezík [Na Papírně](#) byl spíše jen taková větší vlnka, kterou jsme bez problémů sklouzli. Pohodové bylo i splutí [Benešová mlýnu](#) skrz stupňovitou retardéru. Honza s Danem a Lenka s Jendou Bendou do ní dokonce vpluli v soulodi o šíři rovnající se šíři retardéry. Průtok vody ale nebyl moc velký, takže pak v kánoích museli různě poskakovat, aby lodě alespoň schůdky zvolna „sešly“.

Obveselování plnotučným Hu-Hu jsme minuli Harrachovku a přiblížili se největší výzvě dnešní plavby - pověstnému [Kvěcháku](#). A ten si i letos vybral svoji daň. Honza s Danem a Lenka s Jendou Bendou do něj suverénně vpluli spojení v soulod', jenže na kamenitém spádu se obě posádky vysypaly k pobavení přihlížejících do vody.

Pod jezem jsme udělali družbu s Kladeňáky, s nimiž jsme se srazili v soulodí, popili „energetické“ nápoje a také si stříhli Císařovnu. Nutno dodat, že Kladeňáci měli opravdu pěkné strakaté pestrobarevné kánoe, které si sami vyráběli a barvili je přímo do epoxidu. Nedlouho poté se Honza s Danem práskli na voleji, což si pak zopakovali ještě nejméně pětkrát.

Na čtvrtém jezu, jímž byl [Matoušovský mlýn](#), jež se splouvá netypicky úzkou dlouhou šlajsníčkou, Honzovi hned na začátku vypadlo pádlo. Vlád'a ho pohotově popadl a sprintem po kamenné hrázi končící ostrůvkem a dělicí zde řeku na dvě části dostihl jeho loď a pádlo mu vrátil. Jenomže cvaknutí to stejně nezabránilo, protože Honza s Danem se prostě cvakli asi už jen z principu. Přitom však lodí zalitou vodou zatarasili jediný možný průplav mezi kameny, takže když sem za chvíli vplul Pavel s Pájou, neměli kam uhnout a vyklopili se také. Pavlínka z toho byla nadšená a každého se pak vyptávala, jestli už se také cvakl. No a Pavlovi to v tuto chvíli již bylo díky vypitému Hu-Hu evidentně také celkem jedno.

Následoval asi šestikilometrový úsek, kde Lužnice pokračovala v sevřeném lesnatém údolí. Pluli jsme mezi Kladeňáky, zdolali několik peřejnatých úseků, minuli zříceniny Příběnice a Příběničky, Honza s Danem se párkrát neúmyslně i úmyslně práskli, no zkrátka pohodová plavba...

Tři sta metrů před kempem nás nakonec čekal poslední jez - [Bejšovcův mlýn](#), který jsme bez většího rozmýšlení sklouzli po spádové desce podél pravého břehu.

V kempu na nás nebylo přichystáno zrovna nejpříjemnější přivítání. Vilda s Věrkou zjistili, že se jim do stanu proboural čísi nehlídaný pes, který nejenže roztrhl vnitřní stěnu, ale ještě rozcupoval krabici s karbanátky, kterými zmastil karimatky. Nikdo samozřejmě nic neviděl, všichni měli své miláčky vychované a ti by nikdy nic podobného neudělali. V bufetu, který byl ještě ke všemu kvůli oslavě svatby uzavřený, se k zodpovědnosti neměli, to samé i správce tábořiště. No klasika.

Honza s Danem zase otevřeli barel a vysypali a vylili z něj jeho obsah: oblečení, peněženky, mobily a také dost vody. Divili se, jak se tam mohla dostat, ale jelikož jejich loď byla při plavbě asi polovinu doby obrácená dnem vzhůru a zalitá vodou, ostatním to bylo zcela jasné.

Přesunuli jsme se tedy do nedaleké hospody Lužničanka, kde jsme dali pivko a pochutnali si na hovězím na pepři s rýží. Vlád'a s Pavlem vytáhli kytary a hrálo se a zpívalo. Pavla, který o něco později vytuhnul na židli, poté nahradil v hraní Honza. Humorné bylo, když Pavla nezbudil ani Medvídek (z Bogoty usnul a spí). V hospodě bylo příjemně, jen holky si trochu stěžovaly na záchody pro trpaslíky, protože mísy zde měli asi koupené z nějaké zrušené školky. Jen Pavlínka byla spokojená a pochvalovala si to.

Postupně jsme pak odpadli spát, jako poslední Helča, Vilda a Honza. A nebýt Helči, která „násilím“ nakopala ve čtyři hodiny Honzu do stanu, asi by vydržel až do rána. Honza přitom ve svém mini stanu usedl na kolík, což ostatní se smíchem později okomentovali: „Když není Pepan, tak je alespoň kolík.“

Neděle 14. června 2009 (Bečice – Hutě; 11,6 km): Mimořádně příznivé slunečné počasí nám přálo i v neděli, takže jsme ráno v klidu vstali, nasnídali se a sbalili se. Jenda Benda s Pavlem pak sjeli do Tábora pro Vildova favorita, protože Vilda byl v tu chvíli ještě drobátko nepoužitelný. Po návratu do Bečice pak vyrazili Pavel, Vilda a Vlád'a s auty do cíle naší plavby v Hutích. Cesta se trochu zkomplikovala, když nejprve sjeli na špatnou téměř lesní cestu a pak vlétl Vlád'ovi do kola kamínek. Nezbylo než kolo sundat a kamínek dostat ven. Pak již jejich jízdu do Hutí nic nenarušilo, takže poté, co zde nechali Pavlovo a Vildovo auto, se vrátili zpět Vlád'ovým vozem.

Z Bečice jsme na řeku vyrazili poměrně pozdě, asi až ve dvě hodiny. I dnes proudila Lužnice krásnou krajinou plnou lesů a skalních útvarů. Jízdu nám také zpestřilo několik jezů. První jezík [Suchomelův mlýn](#) byla jen malá vlnka, takže jsme ho vůbec neřešili a rovnou spluli. Zato šlajсна jezu [U Marků](#) u řetězového Stádleckého mostu budila respekt. Voda se rychle valila z asi metr vysokého schodu. Pod šlajსnou se ale jen mírně čeřila, takže jsme tuto propust zdolali v pohodě ve dvou, jen Věrka s Natálkou dala přednost suché variantě a jez stáhla u levého břehu.

A pokračovali jsme dál. Honza s Danem byli trochu otráveni z toho, že se ještě necvakli, a tak skočili do vody z lodi sami. Ostatní pak bavili svými pokusy nalodit se uprostřed řeky zpět do kánoe. Na dalším jezu [U Papírny](#) jsme lodě sešoupli podél pravobřežního betonového tělesa. Jedna či dvě kánoe sjely po spádové desce i s posádkami.

Na oběd jsme se zastavili v bufetu v Dobronicích, které již zdálky zvěstovala věž zříceniny zdejšího hradu. Po nasycení se a osvěžení se jsme překonali zdejší [jez](#) přehozením kánoí přes zavřenou šlajსnu. Zbývající asi čtyři kilometry do Hutí jsme pak pokračovali romantickým údolím zdobeným úchvatnými skalními útvary porostlými četnými druhy stromů a rostlin či plochými balvany vystupujícími z řeky. Kdyby bylo více času a voda trochu čistší, bylo by zde opravdu nádherné koupání, o táboření nadivoko ani nemluvě.

V Hutích jsme pak měli trochu problém najít vhodné místo k výstupu na břeh. Nakonec jsme ale objevili asi sto metrů za mostem na levém břehu úzký průchod mezi domky. Zde jsme svoji plavbu skončili a vytáhli lodě k cestě. Vilda hned vyrazil s Vlád'ou a Jendou Bendou pro auta do Bečice. Pak již nás čekalo jen naložení bagáže a lodí.

Kolem osmé hodiny jsme se pak vydali na cestu do Prahy. Pouze Honza, Jenda Benda, Lenka a Dan, jimž bylo již jasné, že dnes už opravdu nestačí do osmi vrátit na Smíchově lodě, se ještě zastavili v Táboře, kde si v hospůdce pochutnali na nějakých těch grilovaných jídlech a 13° pivíčku. Honza totiž tradičně potřeboval udat větší množství stravenek, což se mu s přispěním ostatních podařilo...